

dragelsesanstalt for Bøllerne, foruden at være en Straffeanstalt for dem.

Vi have ved Behandlingen af hele dette Spørgsmaal foretrukket at holde os til den juridiske Sagkundskab, især saaledes som den har været repræsenteret i Landstinget af de tre højt ansete Retslærere, som findes oppe i dette Ting. Vi have foretrukket at gaa efter den juridiske Sagkundskab fremfor at gaa efter de mere folkelige Argumenter til Fordel for Legemsstrafs Indførelse, som fra anden Side ere komne saa stærkt til Orde. Vi beklage endnu, saa stærkt som nogen Sinde, at denne § 5 er bleven staaende i det Lovforslag, vi om lidt skulle stemme om, og vi ville derfor ikke kunne give det vor Stemme. Men vi have ikke været uden Sympati for den Tanke, som laa til Grund for Justitsministerens oprindelige Forslag, saaledes som det blev fremsat her i Efteraaret 1903: at der trængtes til skærpede Straffe overfor de professionelle Voldsmænd, som findes her i Landet. Og jeg vil for mit eget Vedkommende sige, at det Argument, som saa stærkt er blevet fremført af Modstanderne imod Pryglestraffen: at de egentlige Voldsforbrydelser slet ikke ere i Tiltagende, men tværtimod i Aftagende her i Landet, ikke har gjort noget Indtryk paa mig. Jeg vil endogsaa sige, at selv om der var en jævn og stadig Aftagen, kan jeg godt forstaa, at Indignationen over de professionelle Voldsmænd efterhaanden er bleven saa stærk her i Landet, at man, rent bortset fra, om der bliver flere eller færre af dem, siger til sig selv: Nu ville vi have en Ende paa Uvæsenet og en Ende paa den besynderlige Lemfældighed, som saa længe har gjort sig gældende i vor Retspleje overfor professionelle Voldsmænd, vi ville have indført strenge og tidssvarende Straffe for dem.

Men jeg og mine Meningsfæller beklage rigtignok stadig paa det stærkeste, at man ikke har kunnet samles om Straffebestemmelser, som der i Landets Dommerstand kunde have været større Enighed om og Tilslutning til, end der vil være om Indførelsen af Legemsstraf. Vi tro, at det Ændringsforslag til § 5 som vi ved 2den Behandling stemte for, indeholdt saadanne Bestemmelser, som største Delen af Landets Dommerstand kunde have sluttet sig til, og vi ville meget nødig være med til ved Indførelse af Legemsstraf ved Dom at lægge et Aag paa en stor Del af den danske Dommerstands Samvittighed, et Aag, som det vil være svært for den at bære.

Efter at jeg imidlertid har sagt dette, føler jeg Trang til nu at sige et Par borgerlige Ord om den Modstand mod Pryglebestemmelserne, som er kommen saa stærkt og heftig til Orde under hele Sagens Behandling. Jeg har absolut ikke villet sige det før, som jeg nu vil sige, fordi jeg har ikke villet bidrage til i mindste Maade at svække Modstanden imod den § 5 i Lovforslaget, som jeg og mine nærmeste Meningsfæller saa gerne have villet have ud af Loven. Men nu, da den staar der, og Afgørelsen faktisk er truffen, tror jeg ikke, jeg kan gøre nogen Skade ved det, jeg siger, og jeg føler en meget stærk Trang til at sige det.

Det forekommer mig, at man i hele Modstanden mod denne saakaldte Prygllov er kommen alt for højt til Vejrs. Naar man har talt om Tilbageskridt i Kultur, om Barbari og Russeri, saa synes jeg, man har skudt alt for højt over Maalet, og saa tror jeg egentlig, at man ikke har gavnet den Sag, som man saa heftig har villet kæmpe for. Jeg tror ikke just, at man har flokket mange Tilhængere om sig ved den stærke og overdrevne Modstand, man skulde have holdt sig noget mere til Jorden, det vilde ikke have skadet selve Sagen. Jeg har ikke den mindste Ret til at tvivle om Oprigtigheden af de stærke Følelser, som ere komne til Orde under hele Sagens Behandling fra Modstanderne af Pryglestraffen, men jeg kan ikke andet end sige, at jeg forstaaer ikke, at man i hele denne Sag er kommen saa overordentlig højt til Vejrs.

Naar man f. Eks. har talt om en Skamplet og et Skændselsmærke, som der ved skulde sættes paa vor Nation, saa kan jeg ikke erkende, at dette Skændselsmærke er af mindste større Ægthed end det Trællemærke, som der for nogle Aar siden var saa megen Tale om at borttage fra den danske Bondestand, den Gang man skænkede den Tiendegaven. Jeg tror, at det Trællemærke, som man den Gang borttog, og det Skændselsmærke, som man nu vil sætte paa Nationen, ere akkurat lige ægte eller lige lidt ægte i Kulør. Og naar man fremdeles vil true os med Europas Dom, og hvad Europa vil sige om det danske Folk, som i dette Øjeblik ordner sine Straffe mod Bøllerne paa en ny Maade, saa vil jeg til Trods for § 5 ikke bryde mig det fjerneste om det. Det kan gerne være, at der rundt omkring i det øvrige Europa, maaske ved samtlige tyske Universiteter, vil rejse sig et Ramaskrig mod